

слова раскрывает индивидуальный мир человеческой души, обретает личностный ипостасный символ в человеке.

Ключевые слова: архетип, визия, концепт, символ, пантеизм, украинское Возрождение 1918 – 1939 гг.

О.О.Зленко, асп. (Київ)

УДК 821. 161. 2 – 31

ББК 83.3 (4 УКР)

Акцентация эксперимента в драматургии Анатолия Крима

У статті розглядається специфіка творчого експерименту відомого письменника Анатоля Крима в його драматургії в останнє десятиліття. Особлива увага приділяється аналізу п'єс «Завещание целомудренного бабника», «Незаконка», «Осень в Вероне», «Откуда берутся дети», які акцентуються на сучасних проблемах життя.

Ключові слова: експеримент, жанр, сучасна драматургія, світові образи

Zlenko O.O. Accentuation of experiment in the dramaturgy of Anatoliy Krym

This article discusses the specifics of creative experimentation of the famous playwright Anatoliy Krym, in his dramas in the last decade. Particular attention is paid to the analysis of plays “Will of a chaste womanizer”, “Illegal immigrant”, “Autumn in Verona”, “Where children come from” which focuses on contemporary issues of life.

Keywords: experiment, genre, contemporary dramaturgy, world images

Сучасна українська драматургія межі тисячоліть у черговий раз зазнала суттєвих змін щодо свого призначення, спрямування, ролі у суспільстві, співвіднесення художньо-естетичної, пізнавальної і розважальної функцій.

Серед успішних і талановитих драматургів 2000-х років варто виокремити Анатоля Крима, який почав виявляти письменницькі здібності в юнацькі роки, пишучи замітки до армійської газети. Автор 10 книг (романи «Выбор», «Граница дождя», «В ожидании мессии»; збірки повістей та оповідань), багатьох п'єс, які були поставлені на сценах у понад 30 театрах в Україні і далеко за її межами. Тексти перекладалися багатьма

мовами, оригінальна мова написання – російська. Але варто визнати, що існує певний парадокс, що твори цього драматурга більш відомі за кордоном (Польща, Болгарія, Росія, Сербія, Македонія), ніж на рідній землі. На кіностудіях зняті телефільми «Возвращение блудного мужа», «Жагда екстрима», «Квартет для двох», «Дни надежды», «Ой, мамочки» та ін.

Запропонований у статті аналіз п'єс (в яких поєднано тематичну новизну і театральну специфіку) Анатолія Крима дозволяє розширити уявлення про українську драматургію останнього десятиліття не стільки в аспекті розгляду індивідуально-авторської поетики, скільки в контексті постмодерної естетичної репрезентації сприйнятого через художню фрагментарність драматургічного покоління.

Мета дослідження – проаналізувати специфіку написання драматургії Анатолія Крима у 2000-х роках. *Об'єктом* дослідження стали драми Анатолія Крима «Завещание целомудренного бабника», «Осень в Вероне», «Нелегалка», «Откуда берутся дети».

Анатолій Крим використовує у своїх п'єсах світові літературні сюжети, які розкривають глибинні філософські, моральні та естетичні проблеми. Такі сюжети є невичерпними та невмирущими, вони залишаються актуальними і на сьогодні. Прикладом такого сюжету є легенда про Дон Жуана («Завещание целомудренного бабника» 2004 р.) та історія кохання Ромео і Джульєтти («Осень в Вероне» 2004 р.).

Найвищу цінність життя Дон Жуан бачить у земних радощах. Серцеїд шляхом свого діяння проголошує бунт та протест нової свідомості проти старої, а проявляв він це все через кохання. У п'єсі «Завещание целомудренного бабника» перед читачами постає незвичайний Дон Жуан – похилого віку, з бажанням сповідатися та розкаятися. Але слід відзначити, що він продовжує галерею звабників. Його сповідь нетипова в нашому розумінні, персонаж постає в протиріччі сам з собою. Одночасно він прагне розкаяння «*Монах. Вы готовы чистосердечно раскаться во всех своих грехах? Дон Жуан. Да, святой отец*» [Крым 2001: 12]. І тут же він визнає: «*Дон Жуан. Хоть и страшно вымолвить, но я умираю счастливым человеком, а счастливые люди, ни о чем не жалеют*» [Крым 2001: 13]. Тому зустріч з монахом можемо розцінювати як знаходження слухача, для передачі досвіду чи

збереження історії його «великих» діянь. На кожен із гріхів, визначених у святому письмі, великий майстер слова знаходить собі виправдання і примушує священнослужителя повірити в його безвинність.

Дон Жуан сприймається як поведінковий тип, який був спроектований на час, коли людина переосмислює і підсумовує своє існування. Ознайомлення з його захопленнями постають у кривозній інтонації, що характерно для обраного жанру.

Увиразнюючи образи головних персонажів, помітна алузія на Дон Кіхота та Санчо Панса, які теж пересувалися один на коні, інший – на віслюці. Позаяк, це є відображенням стосунків сюзерен-васал. *«Дон Жуан. ...коня, конечно, можеш тоже взять себе. Лепорелло. Вот это щедрый дар! На своего осла уже с трудом взбираюсь.»* [Крым 2001: 28] (підкр. – О.З.)

У п'єсі Анатолія Крима «Осень в Вероне» відбувається переробка класичної трагедії на комедію. Драматурги звертаються до такого стилю викладення тексту, тому що це допомагає викривати проблеми сьогодення, такі як втрата сімейних цінностей, історії, культурна криза масової свідомості. Незважаючи на іронію, якою пронизане майже кожне слово в діалогах, насміхання чи неповаги до оригінального сюжету немає. Персонажів умовно можна поділити на тих, які були в початковій версії Шекспіра, з новою інтерпретацією, та на нових: більш типових для наших реалій. Гостро відчувається контраст між серйозністю класичних образів та буденністю сучасних.

Справді, у багатьох історіях кохання є Ромео і Джульєтта, з віку у вік зі схожими думками й почуттями з різними варіаціями, у п'єсі молоде покоління (діти живих Ромео і Джульєтти) поводить себе відповідно до класичного сюжету, лишає все заради кохання. *«Юлия. Забавная у нас будет семья! Муж, помешанный на романтических историях, и рассудительная жена. Патрик (восторженно). Но кто-то же в семье должен иметь трезвую голову! Юлия. Только не я! Я сумасшедшая! Держите лестницу, милорд! Спускаюсь в рай!»* [Крым 2001: 102].

Незважаючи на визначений автором жанр «комедія» кінець п'єси трагічний, і вся ситуація, в якій опинилася Верона викликає лише сумні думки та співчуття. Центральною проблемою у п'єсі є

бунт жителів міста проти рутинного колеса життя, яке всіх молотить у своїх жорнах.

Потрібно пам'ятати про те, що читач має бути ознайомлений з класичним текстом, який взятий за основу сучасної п'єси, для досягнення запланованого ефекту. Тільки за таких умов можна відчувати, що саме автор висміює чи іронізує.

Самарін А.М., досліджуючи стратегії перекодування класики в російській драматургії на межі ХХ – ХХІ ст., спростовує той факт, що переробка класики є свідченням настання кризи в літературі. Вектором змін тексту-зразка є підвищення психологізація, уведення прийомів самоаналізу, сповіді, посилення філософської складової, утвердження Абсолюту [Самарін 2011].

Проблематика п'єси «Нелегалка» (2002) заробітчанство жінок і як наслідок покинуті напризволяще діти та чоловіки на яких чекає втрачене майбутнє. Побіжно згадується і місце України в світі. Місце дії локально змінюється, у першій частині події розгортаються в Італії, а згодом – в Україні. Характерне для цієї драми акумулювання довгих й глобалізованих ремарок, які, ніби перетікають у прозовий текст. Чоловіків драматург виводить на кін у досить невігідному світлі: люди у моральних поневіряннях у пострадянський час в Україні. У минулому мали інтелігентні професії, зараз – алкоголіки чи безхатченки *«Костя. Спирт. Водку мы с полковником выжрали. Ты не бойся, спирт чистый»* [Крым 2001: 162]

Варто відзначити, що «реалістична драматургічна традиція на початку ХХІ століття стає своєрідним акумулянтном «позитивної програми» для «зайвих людей» новітньої формації», – зазначає О.Бондарева [Бондарева 2006: 132].

Тут напрошується певна аналогія. Сучасна проблема нелегальних заробітчан в Україні постає і в п'єсі Василя Фольварочного «Пересажене серце» (2005), але у цій п'єсі нарощується також проблема незаконного продажу людськими органами.

Стилістика В.Фольварочного більш жорстка й натуралістична порівняно з тематично й жанровою драматургією А.Крима, зокрема з його розглянутою вище трагікомедією «Нелегалка». Якщо спиратися на жанрове визначення трагікомедії, то в п'єсі А. Крима варто акцентувати саме на комедійності, тоді як

у В.Фольварочного визначальною є трагедія: події, їх мотивація постають у нього переважно у трагедійному світлі [Хомова 2011: 56].

Мірошніченко Н. зазначає, що у п'єсі Фольварочного В. «дія відбувається «тут і тепер», але форма твору відповідає до принципів того «стабільного» застійного суспільства, яке відповідало періоду творчої зрілості покоління «мовчазних» (кінець 70-х – початку 80-х років) – реалістичність, чітка композиційна структура, принципи побудови конфлікту з різким поділом на героїв і антигероїв...» [Мірошніченко 2006: 64]. Така ж картина характерна і для п'єси А. Крима.

У п'єсі «Откуда берутся дети» А. Крим продовжує розвивати концепт покинутої людини, увиразнюючи його шляхом зображення ненародженої ще на світ особистості. Зміна життєвих пріоритетів, гостра боротьба жінок за рівні права, феміністичні рухи несуть у собі деструктивні процеси в суспільстві «*Маргарита Андреевна. А она что же, бесплодная? Оксана. Вроде нормальная, но вынашивает, рожают у нее нет времени. Она бизнес не может оставить ни на минуту.*» [Крым 2001: 367].

Варто відзначити, що Анатолій Крим надає перевагу такому жанру як комедія. У розглянутих вище п'єсах ми можемо спостерігати як автор пише про моральний занепад українців з посмішкою та жартами.

Таким чином, драматургія 2000-х років не стоїть на місці, демонструються нові парадигми написання п'єс, розглядаються актуальні проблеми сьогодення (нелегальні заробітчани, покинуті родини, влада грошей тощо). Стилїстика набуває більш серйозного забарвлення.

Творчі імпульси драматургії спонукали А.Крима до мистецьких експериментів. Він вніс у трактування світових образів та сюжетів новий контекст: традиційні образи з відбитком часу, які наповнили цих персонажів новим змістом. Засудження сучасної політичної ситуації, влади, дії законів прочитується між рядками в кожній п'єсі.

Література: *Бондарева 2006*: Бондарева О.Є. Бондарева О. Міф і драма в новітньому літературному контексті поновлення структурного зв'язку через жанрове моделювання. Монографія. – К.: Четверта хвиля, 2006. – 512 с.; Крым 2001:Крым А. Завещание целомудренного бабника: Пьесы. – К.: Укр. письменник, 2001. 448 с.; *Мірошніченко 2006*:

Мірошниченко Н. Сучасна українська драматургія в контексті теорії поколінь // Курбасівські читання: Наук. вісн. / Держ. центр. театр. мистец. ім. Леся Курбаса; Редкол.: Н. Корнієнко (голова) та ін. – К.: [ДЦТМ ім. Леся Курбаса], 2006 – №1: [Театр: континуум, коди, парадокси інтерпретації] / Ред.-упоряд. Т. Бойко. – С. 64.; *Самарін 2011*: Самврін А. М.. Стратегії перекодування класики в російській драматургії на межі XX–XXI століть. – Херсон. 2011.; *Фольварочний 2005*: Фольварочний В. Пересажене серце: Трагікомедія // Сучасна українська драматургія: Альманах / Редкол.: В. Фольварочний (глова) та ін.. – К.:Укр. письменник, 2005. – Вип.1 / Упоряд. В Герасимчук; Вступ. слово В.Яворівського. – С. 43 – 89.; *Хомова 2011*: Хомова О. Психологія людини в драматургії Василя Фольварочного // Дивослово. – 2010. – № 2. – С. 56.; *Хомова 2011*: Хомова О. Художні шукання в неореалістичній драматургії Анатолія Крима («Нелегалка», «Жага екстрему», «Євангеліє від Івана») // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету ім. В.Гнатюка. Сер. Літературознавство / за ред. М. Ткачука. – Тернопіль. – 2011. – Вип. 32. – С. 171 – 178.

Зленко Е.А. Акцентация эксперимента у драматургии Анатолия Крыма

В статье рассматривается специфика творческого эксперимента известного писателя Анатолия Крыма в его драматургии в последнее десятилетие. Особое внимание уделяется анализу пьес «Завещание целомудренного бабника», «Нелегалка», «Осень в Вероне», «Откуда берутся дети», которые акцентируются на современных проблемах жизни.

Ключевые слова: эксперимент, жанр, современная драматургия, мировые образы

Оксана Косінова, здобувач (Херсон)

УДК 821.16.091

ББК 83.3 (4 Укр.)

Музичні студії Павла Тичини

У статті розкриваються основні етапи формування музичного світогляду Павла Тичини. Увага акцентується на тому, що в юності Тичина сам випробовував себе в ролі композитора і згодом у своїй літературній творчості також буде застосовувати принципи музичної композиції та здійснювати синтез поезії та музики.

Ключові слова: поет, хор, диригент, пісня, фольклор, гармонія, синтез.